

“PikkuKakkonen”

Kakkosten sukuyhdistyksen kolmaskymmenestoinen lehti

Hyvät sukulaiset

Karjalaisten heimokeskus Karjalatalo sijaitsee Helsingissä Käpylän kaupungin osassa. Karjalatalo vietti 50- vuotispäiviään marraskuussa 2024. Karjalanliitto ry, johon myös Kakkos- tensuku ry kuuluu, pitää majapaikkaa kysei- sessä talossa. Karjalatalossa pidimme myös sukuyhdistyksemme varsinaisen kokouksen 24.8.2024.

Kokouksessa käsiteltiin totuttuun tapaan sään- tömääräiset asiat. Käytiin läpi ja hyväksyttiin tilinpäätösasiakirjat. Vahvistettiin tuloslaskel- ma ja tase. Hallitukselle myönnettiin vastuu- vapaus. Hyväksyttiin tulo- ja menoarvio sekä jäsenmaksujen suuruudet vuodelle 2024. Hal- litukseen ei tullut muutoksia, vaan samat hen- kilöt jatkavat. Myös toiminnantarkastajina jat- kavat samat henkilöt kuin edellisenä vuotena. Kokouksemme jatkui kahvitarjoilun sekä vilk- kaan ja mukavan seurustelun merkeissä.

Keskusteltiin mm. seuraavan sukutapaamisen pitopaikasta, suositteliin Itä-Suomea. Olenkin saanut ehdotuksena kokoontumispaikaksi Ilo- mantsin Parpeinhaaran. Parpeinhaaran Ru- nokylässä on mm. karjalaisesta pitopöydästä

kuuluisa Parpeinpirtti, Runonlaulajanpirtti, Rajakenraali Raappanan maja jne.. Haluaisin teiltä hyvät sukuyhdistyksen jäsenet mielipi- teitä tästä ehdotuksesta. Ottakaapa minuun yhteyttä asian suhteen.

Sukuyhdistyksen kotisivujen ylläpitäjä ilmoitti keväällä, että kotisivut on tehty vanhentuneelle alustalle, se ei ole nykyaikainen, eikä sitä voi enää päivittää. Niinpä kotisivut on nyt tehty uudelle alustalle ja ilme on muuttunut. Löytyi- sikö joukostamme henkilöä, jolla on kokemus- ta kotisivujen käytöstä. Tällaisella henkilöllä olisi nyt mahdollista kehittää sivujamme. Minä niin mielelläni luovuttaisin tehtävän hänelle.

Tässä numerossa Erkki Kakkonen jatkaa elä- mänsä kertomusta, Jouni Kakkonen kirjoittaa 1700- luvun perunkirjoituksesta ja Eero Autere on haastatellut 50- vuotiasta Teppoa. Kiitoksia avustajilleni. Ehkäpä tämä innoittaa toisiakin kirjoittamaan elämästään tai juhlistaan.

Toivotan Hyvää Uutta Vuotta 2025

Eero Kakkonen

Jatkoa elämänkertomukseen

Puheenjohtaja lähetti keväällä viestin ja pyysi, että kirjoittaisin jotain maailman menosta kahdeksankymmppisen näkövinkkelistä. Suostuin. Lupasin sittemmin vähän jatkaakin ihmettelyä. Luvassa tuskin on ainutlaatuista tai korkealentoista, kunhan edes vähän ihmettelen maali-manmenoa.

Kouluikä lähestyvä mukula nautti siitä mitä oli, leikki niiden mahdollisuuksien mukaan, joi-ta oli - eikä muusta mitään tiennyt. Eikä ymmär-tänyt kuinka hirveän surkeasti kaikki oli ennen kuin uudet sukupolvet sen aikanaan paljastivat. Olihan se vallan kauhiaa, kun ei ollut kehittä-viä eikä yhteisöllisyyttä kasvattavia leikkejä. Teimme kepeistä miekkoja ja joskus jollakulla oli nallipysykin, oltiin inkkaria ja kooparia tai rosvoa ja pollaria. Ja hirveällä metelillä painel-tiin ympäri pihaa, välillä porraskäytävissäkin. Välillä piti naapuritalojen mukulien kanssa sel-vittää, että kellä oli oikeus leikkiä talojemme hiekkalaatikossa. Nyrkkejähän siinä tarvittiin eikä aikuisia ollut häiriöksi asti.

Sainpa suksetkin yhtenä talvena, Karhun yksi-puiset. Noh, ne katkes tietysti kärjestä. Moittei-den jälkeen kannoin ne läheiseen urheilukaup-paan, jossa suksiseppä keltaisella pellillä laittoi kärjen paikalleen – ja ei kun mäkeen takaisin. Sama seppä tarvittaessa tervasi ja paahtoikin suksia. Voiteeksi kävi kynttilän pätkäkin ja hy-vin luistikin kotitarpeeksi.

En kaipaa sellaisia suksia takaisin, kyllä lasi-kuituvehkeet ovat kestävämpiä ja keveämpiä.

Tähän väliin tuli mieleeni, pari sanaa ruoka-puolesta. Silakkaa oli siihen aikaan usein saa-tavilla ja äiti osasi niitä paistella. Jostain syystä miellyin rapeaksi paistuneisiin silakanpyrstöi-hin – taisivat olla perunalastujen esipolvia.

Karjalanpaisti tehtiin tuohon aikaan suuremmis-ta lihanpaloista uunissa hauduttaen, näin myös äitini. Sianlihassakin oli paksu läskikerros, ny-kysisillä sioilla ei taida edes olla läskiä. Noh, kun se läski paistuttuaan sitten jäähdyi, niin siitä sai leivälle oivaa ainetta, kenties pari suolanjyvää päälle. Osaan yhä sitä läskiä leivälle laittaa, vai-mon ja jälkikasvun kauhuksi.

Muistaako monikaan, että sähkön säästämisek-si käytettiin haudutuslaatikkoa, heinälaatikkoa, johon lähes valmis pataruoka kätettiin hitaasti hautuen valmistumaan.

Vanhempani päättivät, että olen turhan laiha ja vähäväkinen. Avuksi naapurin lääkäriperheel-tä ohjeita. Apteekista sai suuria pullollisia jau-hettua maksaa. Sen sekaan porkkanaraastetta ja kyytipojaksi vispattu raaka kananmuna. Hyi hir-vitys. Maksapihvi ei vieläkään minulle maistu.

Elintaso ja tulotaso kohosi maassamme melko nopeasti ja monet ruokatottumukset vaihtuivat. Vaan justinsa rupesi tekemään mieli laskisooisia ja tillilihakastiketta.

Sotakorvaukset olivat Suomelle suunnaton voimanponnistus, laivojakin annettiin likimain 500 kpl ja ne olisivat muodostaneet 30 km mittaisen jonon merelle. Alun perin korvausten määrä oli n. 300 milj. kultadollaria eli rahaa, jota ei ollut olemassakaan. Todellinen arvo lienee ollut n. 600 milj. tuolloista markkaa.

Viimeinen sotakorvausjuna ylitti itärajan 18.9.1952 eli pari kuukautta Olympialaisten päättymisen jälkeen. Viimeisen sotakorvausjunan lähdöstä oli oikein radiolähetys, jota koulun keskusradion kautta kuuntelimme hiljaisuuden vallitessa. Messuhallissa oli tietysti suuri juhla aikuisille merkkihenkilöille.

Alkoi se koulunkäynti, opeteltiin lukemaan ja laskemaan, jos oli tarvis. Ja varsinkin kirjoittamaan, aluksi lyijykynällä. Niihin sai erillisen jatkovarren, ettei heitetty haaskioon käyttökelpoisia pätkiä. Kosmoskynäkin tuli tutuksi.

Vaan tällaiselle vasenkätiselle se mustekynällä kirjoittaminen oli hurja paikka. Silloiset kynät kun olivat irtoteräkyniä, joita kastettiin pulpetin etureunassa olevaan mustepulloon.

Tämä meidän kirjoitusjärjestelmämme sopii oikeakätiselle – kunhan vaan vetää sitä kynää. Vasuri jou-tuu mokomaa kynää työntämään ja pahuksen kärki tarraa kiinni jokaiseen hiuksenhienoon karvaan. Musteella kirjoittavan vasurin aikaansaannoksen tunnistaa siitä, että paperi on tahroja täynnä. Vasurit oppi joutuin kirjoittamaan niin, että paperi on pystyasennossa.

Oikeakätiselle opettajalle oli aivan mahdoton temppu opettaa vasurille neulomista, on kokeiltu ja mahdottomana luovuttu.

Synnyin Sortavalassa alkukesästä 1944 ja syntymiseeni tarvittiin maailmansota. Isäni juuret olivat Värtsilässä ja äitini Kurkijoella. Ilman sotaa he tuskin olisivat koskaan tavanneet. Isäni haavoittui kahdesti, minkä jälkeen sotavaltio päätti lähettää hänet Sortavalan sotasairaalaan talousupseeriksi. Sairaala siirtyi Sortavalasta Lahdenpohjan Huuhanmäkeen, josta isäni lähti perheensä, siis äitini ja minut, Värtsilään auttamaan vanhempiensa muutossa Tynkä-Suomen puolelle. Äitini ja minä jatkoimme sieltä Jyväskylän lähelle Petäjävedelle, jonne isänikin tuli jatkaakseen Helsinkiin saattamaan opiskelunsa päätökseen. Helsinkiin mekin muutimme v. 1946.

Rintamalta vapautuneet ja evakot piti asuttaa nopeasti – ja asutuspula oli taajamissa vallan hurja. Sitä lisäsi ns. maassamuutto työn perässä ja työväkeä tarvittiin esimerkiksi sotakorvaustuotteiden tekemiseen. Asuttamista hoiti taajamissa Asuntolautakunta. Jopa pommisuoja käytettiin väliaikaisina majoitustiloina. Vaan siitäkin haasteesta selvitettiin.

Pientalojen rakentamista yhdenmukaistamaan kehitettiin ns. Arava-järjestelmä, joka oli voimassa vielä 1970-luvulla. Minäkin sain pienen Aravalainan, mutta sillä oli tiukat määräykset ja säädökset. Ikkunoita piti olla suhteessa huoneiden pinta-alaan, huoneiden vähimmäiskoko oli määrätty, kaappeja ja komeroita piti olla tarpeeksi, WC-istuimiakin riittävästi.

Silloin määräyksillä torjuttiin ahtaasti asumista, tänä päivänä haluttaviksi muotituotteiksi ovat nousseet mahdollisimman pienet – ja mielusti vielä helposti siirrettävät asumukset.

Muutamaa kadonnutta palvelua kaipaen. Taajamissa saisi olla noita yleisiä saunoja runsaammin, nyt ne taitavat olla vain haikeita muistoja. Kuinka monelta kosteusvahingolta tai kuuman kiukaan sytyttämältä asutopalolta säästyisimme.

Pesulapalvelutkin ovat hävinneet. Aiemmin joka taajamassa oli pienpesuloita, nykyisin joka asunnossa jyrisee automaattipesukone ja kuivausrumpu. Kuinka paljon ne ovat lisänneet kosteusongelmia ja emäntien vaivoja.

Kemikaliokaupat ovat kauan sitten kadonneet, ennen ne tarjosivat mm. sukkiin silmukointia naisväelle. Silmukoitavat sukatkin lienevät kadonneet, mutta sijaan ovat kyllä tulleet Niksi-Pirkan loputon idealähde, sukkahousut.

Entäs jos niitä kemikaalikauppoja olisi yhä? Supermarkettien ilmakin paranisi hetkohta ja astmaongelmaisten rouva-asiakkaiden määrä nousi vaikka millaisiin lukemiin.

Entisen kauppaliikkeeseen pistäytymisen sijaan nykyisin mennään tiemmä viikonloppuisin viihdyttämään suuriin marketteihin, joissa hyllyjä on silmänkantamattomiin. Tuossa läheisessä supermarketissakin valmistui juuri suuri saneeraus. Näkyvin muutos on, että juomahyllyjen pituus kaksinkertaistui, kaiketi väki on nykyisin janoon nääntymäisillään.

Elämä jatkui vähitellen parantuen, ainakin ai-neellisessa mielessä. Me lapsetkin vartuimme ja läksimme omille teillemme.

Tapasin viehkeän nuoren naisen, muutin hänen perässään Porvooseen, jossa perustimme perheen. Perheen kasvaessa päätimme rakentaa

oman talon lainarahalla. Ja muutenkin keräsimme maallista hyvää. Televisioita, autoja, puhelimia.

Se oli se televisio jännä kapine. Sellainen kun tuli tupaan, niin kaikki naapurien lapsetkin tulivat katsomaan ihmeellisiä ohjelmia, mustavalkoisia tietysti. Kanavia taisi olla vallan kaksi ja ohjelmaa vain iltaisin. Ajoissa mentiin maaten kansallislaulun saattelemana. Ensimmäinen kuva taisi tulla Tesvision studiosta. Kuvaruutukin muistaakseni vajaa 20 tuumainen.

Minulla on nykyisin valokuidun perässä tuo TV, kanavia reilut 20 ja ohjelmaakin tulee kellon ympäri, värillisinä tietenkin. Eihän niitä ehdi katsomaan.

Pitipä ostaa uusi televisio ja kaupassa tarjosivat liki puolen seinän kokoisia kapineita, joissa on kuulemma kauheasti älyä. Pari päivää virittelin laitetta ja mietin kuinka nuo huonohermoisemat mahtavatkaan menestyä ostoksensa kanssa.

Autojakin piti vaihtaa, kun pari vuotta sitten ystävällinen katsastusmies kehotti luopumaan entisistä vain kahdenkymmen ikäisistä. Läksimme puotiin ja ostimme itselatautuvan hybridiauton. Kauppias oli puheissaan seota, kun minä kysyin, että onko tuollaista autoa myydä. Kun oli niin sanoin, että ostan, tehdään paperit. Mitäpä sitä ihmettelemään enempää, sama merkki on käytössä jo neljä vuosikymmentä.

Kiertelin myöhemmin sitä autoa ja luin käyttöohjekirjaa ja vakuutuin, että nykyisin autonkuljettajalta vaaditaan tietokoneen ohjelmointitaitoa. Auton käsikirja on liki viisisataa sivuinen ja puolet sivuista kieltää antamasta ajokaluja lapsille tai vähä-älyisille

Niin, se tietokone. Ensimmäinen kannettiin työmaalla eteeni 80-luvun lopulla ja kaksi miestä tarvittiin kantamaan sitä. Kyllä ne siitä ajasta ovat onneksi keventyneet kovasti. Ensimmäisen kotikoneeni hankin reilun kolme vuosikymmentä sitten ja sen myötä opin uusimaan koneen sisällä kaikenlaista. Opin myös asentamaan, käyttämään ja kiroamaan sekalaisia sovelluksia. Tietokoneiden kehitys on niin huimaa, että kahdesti vuodessa tulee markkinoille uudet mallistot ja ohjelmisto päivittyy kerran tai kaksi viikossa.

Parasta antia minulle tietokoneessa ovat toimiva sähköposti ja tekstinkäsittelyohjelma sekä sukututkimusohjelma, joita käytän perinteisellä hiiressä. Niin, hyvä tulostinkin on pöydänkulmalla. On minulla tablettikin, jota hivellään yhdellä tai useammalla sormella vaan siitä en oikein pidä, ruutu kun on aina sormenjalkia täynnä - joskus jopa makkarasooseja.

Se oli aikanaan se postilaitos hyvin toimiva ja helppo tavoittaa. Taajaman joka nurkassa oli postikonttori, joka hoiti niin postit kuin rahat. Posteljooni kantoi kahdesti päivässä joka kotiin kaiken saapuneen postin.

Postin toimintaa on nykyisin tehostettu, joten posti jaetaan autolla enintään neljänä päivänä. Postimerkkejä myydään lähipuodissa, mutta ota ite selvää millaisia merkkejä tarvitset. Merkin myyjällä ei ole vaakaa, eikä hinnastoa.

Puhelinkin tunnettiin, vaan ei niitä joka huushollissa ollut. Monen vaiheen jälkeen tulivat kännykät, joita kuulemma pitää kantaa päivät pitkät mukanaan. En vaan ymmärrä miksi. Ihmiset kuljeksivat kaduilla, jupisevat itsekseen, tuijottavat kämmeneensä ja törmäilevät. Ne ovat niitä älykännyköitä ja sen älyn vuoksi niitä pitää kaksin käsin hyväillä ja hipelöidä.

Aikoinaan oli taajamissa monen oven pielessä emalikyyltti, että täällä se lääkäri ottaa vastaan potilaita, mutta nykyisin kyltit ja lääkärit ovat kadonneet. Terveystenhoito on vallan tehostunut: loppuviikosta minun kättäni operoidaan n. puolen tunnin ajan. Olen odottanut sitä vasta puoli-toista vuotta.

SOTE:n myötä toimintoja yhä tehostetaan. Varmaan keskustelen tekoälyn kanssa terveydestäni, kun alan vähitellen siirtyä vanhusten ryhmään. Se on sitä etävastaanottoa, joka hävittää kaikki jonot.

*Erkki Kakkonen
Porvoo*

Teppo Kakkonen 50 v.

Martti ja Eeva Kakkosen kolmesta lapsesta nuorin Teppo saavutti elokuussa aikamiehen iän Iijoki suun Finninkarissa. Martti Kakkosen elämän polku kulki vanhempiensa Veikon ja Elman mukana Tohmajärven Saarion kylältä Rovaniemelle. Parempi puolisko Eeva löytyi Iistä, jonne perhe asettui pysyvästi. Teppo puhui juhlassaan kauniisti elämästä kolmesta tärkeimmästä naisesta - äiti Eeva, anoppi eli rakkaan Sari vai-

monsa äiti ja tietenkin puoliso Sari. Perheeseen kuuluu kumppani Sarin lisäksi kaksi plottinajokoira.

Miltähän elämä näyttää puolen vuosisadan rajapyykillä, kun sitä katselee taakse- ja hiukan eteenkin päin? Teppo, onko nyt aikuinen olo?

Elämä näyttää ihan hyvältä. Taaksepäin katsotuna aika on mennyt todella nopeasti. Se lienee merkki siitä, että elämässä on ollut sopivasti tekemistä. Työura on alkanut varsin nuorena ja mielekästä tekemistä on onneksi riittänyt. Maailma muuttuu nopeasti, mutta ainakin vielä siinä muutoksessa olen pysynyt mukana.

Jaa aikuinen? No olo voi olla hetkittäin aikuinen, mutta kokonaan ei mielestäni kannata aikuistua. Pitää pyrkiä säilyttämään pieni poikamaisuus ja leikkimielisyys.

Kerro jotain varhaisista lapsusmuistoista?

Lapsuus Iissä oli hienoa ja turvallista aikaa. Naapureissa oli saman ikäisiä lapsia, joten leikki- ja pelikavereita oli sopivasti. Naapuruston lähimetsät ja -pellot tuntuivat laajoilta alueilta. Ulkona leikkiminen oli silloin se tär-

kein harrastus. Säästä ja vuodenajasta riippumatta.

Aivan varhaisen lapsuusmuiston toi mieleen lyhyt keskustelu täti Annelin kanssa käydyssä puhelinkeskustelussa. Hän muistutti minua pienestä puisesta penkistä, johon hakkasin nauvoja aina kun vain sain jostain käteeni vasaran. Joh-tuukohan siitä, että naulaaminen ja remontointi sujuu edelleen, vaikka vasara on iän karttuessa vaihtunut isompaan.

Millainen seuraavat 50 vuotta?

Toivottavasti askel kantaa vielä toiset viisikymmentä vuotta. Tällä hetkellä hieman synkät pilvet varjostavat muuten kirkkaita tulevaisuuden suunnitelmia. Suurimpana huolena tietenkin epävakaa tilanne ja sotilaallisen konfliktin uhka Suomessa.

Harrastuksen näkökulmasta muuttuva yhteiskunta ja etenkin metsäomaisuuden isot omistajat muutokset, sekä metsästyksen hyväksyttävyys aiheuttavat hieman huolta. Tämä on kuitenkin asia, johon voin osaltani vaikuttaa ja uskon ja toivon että metsästysharrastus pysyy tulevaisuudessaakin Suomalaisten suosiossa.

Luottavaisin mielin kuitenkin kohti tulevaa. Aktiivinen elämä, ystävät ja harrastukset pitävät mielen ja miehen nuorena. Työuraa on vielä jäljellä reilu 15 vuotta. Pyrin pitämään myös tulevat työtehtävät parhaan osaamiseni alueella joko riistahallinnon tai myynnin alalla.

Vuosien varrella on toki sattunut ja tapahtunut. Onko joku metsästysmuisto jäänyt erityisesti mieleen?

Kaikki metsästysreissut tuovat muistoja ja saalista. Aina se saalis ei ole riistaa, vaan saalis on usein myös elämyksiä ja kokemuksia. Jokainen metsästyspäivä on erilainen. Vaikka harrastusvuosia on takana jo paljon, niin aina oppii jotakin uutta ja kokemus karttuu.

Tietenkin metsästäjän mieleen on jäänyt ensimmäinen riistolaukaus, jonka ammuin isäni haulikolla Iin Pihlajakarissa noin 12-vuotiaana. Ensimmäinen riistolaukaus toi silloin ruokapöytään pyyn.

Pidän riistaa sekä suomalaista villiä kalaa erittäin eettisenä ruokana. Olen pyrkinyt aina hyödyntämään saaliin mahdollisimman tarkasti. Onneksi riistaa ja kalaa on riittänyt omaan ja

sukulaisten ruokapöytiin näiden vuosien ajan.

Tepon rakkaimpiin harrastuksiin on jo varhaisista nuoruusvuosista kuuluneet metsästyks ja kalastus sekä metsästyksen läheisesti liittyvät koirat ja niiden kasvatus. Isä-Martin kanssa on kasvatettu lukuisia hienoja ajokoiria lilaisten ja lähiseutujen metsästäjien iloksi ja hyödyksi.

Tepolle on uskottu merkittäviä luottamustehtäviä sekä paikallisesti, alueellisesti että valtakunnallisesti Iin seudun riistanhoitoyhdistyksen puheenjohtajana, Oulun alueellisen riistaneuvoston puheenjohtajana sekä Suomen riistakeskuksen varapuheenjohtajana Tätä nykyä hän työskentelee metsästyksen asiantuntijana Metsähallituksessa.

Mikä sai sinut kiinnostumaan noista luottamustehtävistä?

Kiinnostus metsästyksen. Mahdollisuus vaikuttaa metsästyksen sekä riistakantoihin alueelli-

sesti ja valtakunnallisesti. Pyrkimys säilyttää suomalainen eränkäyntikulttuuri sekä metsästyksen hyväksyttävyys nyky-yhteiskunnassa... Teppo on tunnettu asiantuntemuksestaan ja sitoutumisestaan metsästyksen turvallisuuden parantamiseen. Hän on aktiivisesti mukana kehittämässä käytäntöjä ja ohjeistuksia, joiden tavoitteena on vähentää metsästysvahinkoja ja parantaa metsästyksen turvallisuutta. Hän on korostanut, että nollavahinkotavoite on tärkeä. Koulutus ja tiedon jakaminen ovat avainasemassa näiden tavoitteiden saavuttamisessa.

Tepon työ Metsähallituksessa ja luottamustoimet Suomen riistakeskuksessa on ollut merkittävää metsästyksen ja luonnonhoidon kannalta. Hänen panoksensa on auttanut edistämään kestävä metsästystä ja luonnon monimuotoisuuden säilyttämistä Suomessa.

Metsästyksen tulee olla vastuullista ja luonnon monimuotoisuutta kunnioittavaa. Ja sen tulee perustua tieteelliseen tietoon niin että metsäs-

tyskäytäntöjä kehitetään jatkuvasti vastaamaan muuttuvia ympäristöolosuhteita.

Teppo viettää vapaa-aikaansa luonnossa, mikä ei toki ole yllättävää hänen ammattinsa huomioon ottaen. Metsästys ja kalastus ovat erityisesti sydäntä lähellä. Tähän liittyy oleellisesti myös läheinen koiraharrastus, jota ilman hän ei voisi kuvitella harrastavansa metsästäystä.

Koirat eivät ole vain työvälineitä, vaan myös perheenjäseniä. Teppo ja Sari viettävät paljon aikaa koiriensä kanssa, kouluttaen ja huolehtien niistä. Koirat ovat tärkeitä kumppaneita, arkena ja pyhänä. Yhdessä he harrastavat ulkoilua ja osallistuvat erilaisiin yhteisöllisiin tapahtumiin.

Teppo on puhunut myös ilmastonmuutoksen vaikutuksista pohjosiin riistalajeihin korostaen sitä, että metsästyksen on sopeuduttava näihin muutoksiin. Hän uskoo, että aktiivinen ja ennakoiva lähestymistapa on välttämätön, jotta voidaan turvata sekä riistakannat että luonnon monimuotoi-

suus tulevaisuudessa. Teppo on myös aktiivinen yhteistyön lisäämisessä eri sidosryhmien välillä, jotta metsästyksen ja luonnonhoidon käytännöt olisivat mahdollisimman tehokkaita ja kestäviä. Työhistoriasi on ollut sanoisinko monimuotoinen, kiinteistönvälityksessä hankintapäällikkönä, ravintolapäällikkönä ja nyttemmin metsähallituksen eräpalveluissa metsästyksen asiantuntijana. Oletko nyt unelma-ammattissasi?

Kun harrastuksesta saa työn, jossa on mahdollista vaikuttaa itselle tärkeisiin asioihin, niin kyllä silloin voi sanoa olevansa unelma-ammattissa. Taitaako tuota sen selvemmin sanoa!

Eero Autere

Teppo Kakkosen sukuhaaraan voi tutustua sukukirjan tauluista 433-454, varhaisempiin vaiheisiin taulusta 405 Olli Matinpoika Kakkonen taaksepäin.

Kakkosten sukuyhdistys

Hallitus Eero Kakkonen, puheenjohtaja
Hirvirinne 2 A 2, 40520 Jyväskylä
puhelin 0400 679 328
eero.kakkonen@elisanet.fi

Kyösti Kakkonen
Mulonniementie 190, 80330 Reijola
kyosti.kakkonen@k2.fi

Eila Hyvärinen
Hepomäentie 10, 80140 Joensuu
puhelin 040 727 6745
hyvaeila@gmail.com

Jouni Kakkonen
Läntinen Pitkäkatu 20 C 40, 20100 Turku
puhelin 040 567 0407
kakkonjo@gmail.com

Raija Vassinen
Lähdetie 1, 40530 Jyväskylä
puhelin 050 593 6220
raija.vassinen@gmail.com

Eero Autere
Aittarivi 6 as 7, 01660 Vantaa
puhelin 040 538 3158
eero.autere@elisanet.fi

Tea Vänskä
Koulukatu 45 A as 12, 80100 Joensuu
puhelin 050 495 2816
vanskatea@gmail.com

Hallituksen sihteeri ja jäsenrekisteri

Leena Kakkonen
Hirvirinne 2 A 2, 40520 Jyväskylä
puhelin 050 372 8622
leenam.kakkonen@elisanet.fi

PikkuKakkosen toimitus

Eero Kakkonen
Hirvirinne 2 A 2, 40520 Jyväskylä
eero.kakkonen@elisanet.fi

Sukututkimus

Jouni Kakkonen
Läntinen Pitkäkatu 20 C 40, 20100 Turku
jouni.ju.kakkonen@luukku.com

Sukuyhdistyksen jäsenmaksut

Aikuisjäsen 25 eur/v
lapsi (alle 18 v.) 10 eur/v
Pankkitili Nordea FI5610403500363472